

[Bertel Haarder]

samfund, hvor den lille halvdel styrter rundt med tungen ud af halsen for at få børn, etablere sig og tjene ind til alderdommen på stadig kortere tid, mens den store halvdel skal have offentlig hjælp til at få tiden til at gå i efterlønsklubber og beskæftigelsesprojekter, som kan være meget gode, men som vi jo ikke kan leve af.

Man må sandelig indrømme, at socialdemokratiet har visioner, men hvilke visioner! Man kan ikke påstå, at der ikke er noget at vælge imellem i dansk politik. Vi er på vej ind i et lommepengesamfund, hvor staten tager både valgfriheden og pengene fra den enkelte, og spørgsmålet er, om vi overhovedet kan nå at undgå den situation. Det kan vi i hvert fald ikke med den politik, som regeringen desværre har flertal for.

Hvor langt vi allerede er ude, og hvor galt det er gået, ser man af OECDs tal i den seneste rapport, som siger, at for bare 8-9 år siden udgjorde de offentlige udgifter kun 40 pct. af bruttonationalproduktet, i dag er det over 60 pct., altså fra 40 pct. til 60 pct. i statsminister Anker Jørgensens statsministerperiode.

Finansministeren har flere gange talt om, at skattetrykket slet ikke stiger, det er nærmest faldet lidt i år, tror jeg han har sagt. Jo tak, det er da ingen kunst at sætte skatterne ned, når man bare bruger videre på kredit. Det, der er interessant, er udgiftstrykket. Hr. Palle Simonsen sagde ganske rigtigt, at den enkelte borger føler sig hårdt beskattet i dag, men borgeren skal bare vide, at vi betaler kunstigt lave skatter, 50.000 kr. mindre, end vi skulle pr. år – det gælder den gennemsnitsborger, jeg nævnte før – og at udgiftstrykket, der er det, som kommer til at smerte, er steget fra 40 til 60 pct., mens finansministeren har været finansminister.

I den samme periode er erhvervsinvesteringerne faldet med over en tredjedel. Vi er nummer sjok i hele OECD, når man tager arbejdsløsheden, betalingsbalancen, inflationen og den økonomiske vækst under ét. Vi påstår ikke, at det alt sammen er regeringens skyld, men den kunne jo gøre, hvad den kan. Den kunne gøre noget mere. Vi ønsker en mere ekspansiv politik, hvor den offentlige sektor frigør midler til en dynamisk politik for landbrug, industri og serviceerhverv for at få gang i det, som regeringen selv siger vi skal, nemlig arbejde os ud af krisen.

Regeringen har desværre i år fået flertal for alle sine ændringsforslag til finansloven. Vi fik ikke flertal for vores, skønt det var en udstrakt hånd, men sådan er venstre ofte blevet stemt ned. Hvis man ser på venstres ændringsforslag gennem de sidste mange år, vil man kunne forvise sig om, at statsfinanserne ville have set helt anderledes ud, hvis man havde fulgt vores råd. Vi har god grund til at være bagkloge, men bagklogskab gavner jo ingen, og da vi er så moderate, har vi hvert år taget udgangspunkt i situationen, ikke som den kunne have været, men som den er.

Og det gør vi også i dag. Vi stemte imod de indenlandske statslån, men vi stemmer for finansloven, ikke af lyst, heller ikke af vane, men fordi det huer os bedst. Vi godkender ikke finanspolitikken. Vi har sagt, hvad der bør gøres ved finanserne, og hvordan vi vil gå i gang med det. Vi freder ikke regeringen. Den skal jages på de områder, hvor den har godt af det, hele året. Den skal holdes til ilden. Vi har markeret vores krav om en ændret politik, så ingen kan misforstå det, men vi føler, at et nej til finansloven i dag ville være en virkningsløs demonstration. Vi ønsker resultater og ikke demonstrationer, og hvis vi stemte imod, kunne det gøre livet endnu sværere for den regering, der måtte følge efter denne. Vi går ud fra, at socialdemokratiet til den tid vil kvittere for venligheden.

Ingerlise Koefoed (SF):

Hvis man med udgangspunkt i finansloven for 1982 med tilhørende ændringsforslag skulle danne sig et indtryk af det danske samfund og dets udvikling i 1982 og de følgende år, var der al mulig grund til at være pessimistisk, for finansloven afspejler jo i det store og hele den politik, der er ført i den senere tid. Den er præget af nedskæringer eller stagnation på de sociale områder, inden for uddannelserne, inden for kultursektoren. Den tynges voldsomt af den meget store dagpengekonto. Den udviser et stadig stigende indenlandsk underskud og faldende indtægter på skatte- og afgiftssiden – dette sidste i klar forlængelse af reallønsfaldet og den voksende arbejdsløshed.

Man kan faktisk sige, at finansloven afspejler et samfund, der ikke alene økonomisk, men også med hensyn til fordelingen